

O poklad strýca Juráša

Můj pes Betyna

Jméno a příjmení: Eva Štulerová

Třída: 6. A

Věk:

Téma:

Adresa: Nový Hrozenkov

Škola: ZŠ Nový Hrozenkov

Telefon:

Datum:

MŮJ PES BETYNA

Mého psa (černozlatého jezevčíka) Betynu, jsme dostali od mého strejdy v listopadu, před 11 lety. V té době mi bylo teprve pár měsíců, protože jsem byla malá, byla jsem psem okouzlena mnohem víc než by se dalo čekat, z toho důvodu jsem si s ní pořád hrála. Od té doby už uplynulo mnoho let a já s ní zažila mnoho krásných, ale i smutných zážitků a okamžiků.

Jedním z krásných okamžiků bylo to, že když mi byly dva roky a pět měsíců tak se mi narodil můj bráška Marek. V den, kdy přijel s mojí mamkou z nemocnice, tak Betyna vyběhla z boudy, a když uviděla nového člena rodiny, byla šťastím bez sebe. Od té doby má s mým bratrem moc dobrý vztah a stále si s ním hraje ☺.

Jeden ze smutných okamžiků se udál asi před 4 lety (pár dní před Betyninými narozeninami). Betyně se narodila štěňátka, ale jedno se narodilo s vážnou nemocí☹. Všichni jsme byli smutní a snažili jsme se ho vyléčit, ale marně. Pár dní po svém narození štěňátko umřelo. Všem nám to bylo strašně líto, ale největší smutek cítila Betyna☹. Přestala jíst, odmítala pít a nevyklézala z boudy☹. Potom co jsme si všimli, že už není taková, jaká byla dřív, jsme ji začali věnovat mnohem víc pozornosti, stálo to hodně úsilí, ale Betyna se nakonec přes to dostala.

Ale už dost smutných okamžiků, přejdeme k veselým zážitkům ☺.

Jeden z těch, který vám chci povědět, se stal asi před 3 lety. Jednou v sobotu, když jsme umývali auto a šli jsme si domů pro pití, všimli jsme si, že jsou pootevřené dveře do ložnice. Když jsme tam vešli, našli jsme tam Betynu. Ve chvíli kdy jsme ji vyháněli, všimli jsme si, že je tam něco hnědého. Po sléze jsme s hrůzou zjistili, že je to její výkal. Prostě tam Betyna udělala potřebu. Tak jsme za ní běželi, abychom jí vynadali. Ona byla ale už u schodů, a když jsme za ní doběhli. Skutálela se ze schodů dolů. Za to, že se Betyna mamce a tatkově vykálela tak na ni mamka s tatškou byli naštvaní, ale odpustili jí. Mně a mému bratrovi to přišlo směšné.

Poslední zážitek, který vám popíšu, se stal před rokem (pár dní před Vánoci). V ten den jsme se rozhodli, že Betynu vezmeme na procházku do našeho lesa a prožijeme s ní další krásný zážitek a k tomu zajdeme pro stromeček na Vánoce. To co se stalo, jsme ale nečekali. Betyna se v polovině cesty zastavila, protože ji bolela noha. Jelikož jsme ji nechtěli trápit tak jsme se rozhodli, že už dál nepůjdeme. Vzali jsme Betynu do náruče, zvedli jsme stromek a donesli jsme ji domů. Pak jsme si domů zašli na pití a vrátili jsme se ven. Po tom co jsme viděli, jsme se hrozně naštváli. Viděli jsme Betynu, jak po dvorku poskakuje. Ihned jsme jí vynadali, že nás nemůže takhle tahat za nos, abychom ji nosili domů. Po tomto zážitku jsme si uvědomili, že je náš pes chytrější než jsme si mysleli.

Sice od doby co jsme ji dostali, ztloustla, zestárla a stal se z ní lenoch, ale stejně ji máme moc rádi a doufáme, že tu s námi bude ještě hodně dlouho😊.

